

PAPIŇÁČKU, HAF

Bylo nebylo jedno velké tržiště na kraji města. Jako všude jinde se tu dali najít prodavači všeho možného i nemožného, kupující, kapsáři i obyčejní čumilové. Toho dne se kolem stánků a pultů procházela i jezevčícovic Fifinka. Žužlala párek v rohlíku, aby jí dlouho vydržel, neboť její kabelka skrývala už jen poslední padesátník, za který se nekoupí ani houska, a sprej proti blechám.

Právě okukovala nejnovější modely řetízků na krk, když jí zrak sklouzl kousek stranou. Před vetším staříkem tam ležel rozložený šátek a na něm stál roztomilý maličký papiňák.

„Ten je ale krásný,“ zazářila Fifinka, „můžu se na něj podívat?“

„Jen si ho klidně prohlédni, děvče, já už ho vlastně ani nepotřebuji. Můžeš si ho spánembohem i vzít.“

„Ale to ne, dědečku, to nemohu. Vždyť za takovou vzácnost můžete dostat mnoho peněz.“

„Ne, ne, jen si ho vezmi, když se ti tak líbí. Tvoje radost mi bude nejhezčí odměnou, jakou mohu dostat.“

„Tak vám dám alespoň svůj padesátník, sprej proti blechám i klíšřatům a půlku párku v rohlíku, abyste nepřišel tak zkrátka.“

„Jsi moc milá, Fifinko. A za to, že jsi nechtěla ze starého člověka zbohatnout, ti prozradím důležité tajemství tohoto malého papiňáku. Zavřeš do něj jakoukoli maličkost k snědku a pošeptáš mu: papiňáčku, haf. Až ho otevřeš, budeš mít dost pro všechny hosty. Po jejich nasycení pošeptáš: papiňáčku, ňaf, a on vařit přestane.“

Než stihla překvapená Fifinka poděkovat, byl dědeček pryč.

„To se musí vyzkoušet,“ šoupla papiňák do prázdné kabelky a upalovala k domovu. Bydlela s věčně hladovým bratrem, takže už doma nenašla ani drobeček jídla. Půjčila si

tedy u sousedů slupku z párků.

„Papiňáčku, ňaf.“

To bylo pochutnání. Bratr Fifinčino počínání bedlivě pozoroval, ale jen do chvíle, než se objevil první párek. Pak už to bylo nad jeho síly.

Ačkoli se najedl mimořádně vydatně, v noci ho probudilo škrundání v žaludku. To bude hladem, usoudil. Připlížil se tiše k neumytému papiňáku. Zdálo se mu, že tam ještě kousíček zbyl. Rychle ho zavřel: „Papiňáčku, haf.“

Pomalou odklopil víko a... to vám bylo nadělení! On tam byl zavřený mravenec a moucha. Teď se začaly ven valit proudy mravenců a rojit hejna much. Všichni ze široka daleka museli co nejrychleji utéci.

Doufejme, že někdy Fifinka najde odvahu se tam vrátit. Jinak nás mravenci a mouchy budou i nadále všude v hojném počtu obtěžovat až do smrti. Ach jo!